Anul XIV. No. 2609 — 6 PAGINI 2 LEI — Sâmbătă 4 Decembrie 1937

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni . . . . „ 500
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari . „ 2000
Un număr vechiu . . . . „ 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI
Directori-Fondatori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU   Director: AL. MUNTEANU   Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
TELEFON: Direcţia 3.26.60. Administraţia 3.26.60. Redacţia şi provincia 3.26.69.

Triumful pildei Regale

de Al. Munteanu

Recitiţi aceste cuvinte, cari vor rămânea lozincă pentru sportul românesc:

«Am avut de atras elementele tinere, care credeau că alte jocuri erau mai folositoare decât acelea sănătoase în aer liber şi pe arena sportivă. Am avut de convins pe acei cari aveau conducerea, cari erau în locurile de răspundere, că sportul nu este o joacă şi nu este o pierdere de vreme. A trebuit cu răbdare şi cu exemple vii să dovedim că sportul este un factor moral, un factor de energie şi de propăşire a neamului.

Astăzi avem cu toţii această mândrie, de a constata că am atras pe deoparte tineretul, iar pe de alta, că faţă de acei cari aveau răspunderea, noi am fost cei cari am avut dreptate şi că noi am învins».

E un fragment din fulguranta cuvântare rostită de M. S. Regele Carol II, la Fundaţia Carol, cu ocazia aniversării a 25 de ani dela înfiinţarea U. F. S. R.-ului.

O parte dintr'un discurs, solemn în fondul său — pentrucă un Rege vorbea poporului Său prin microfonul dela Radio, povestindu-i luptele Sale şi proectele Sale de viitor — solemn în fondul său, căci vestea Auguste griji pentru mişcarea noastră sportivă şi proclama o izbândă pe care Suveranul — cu o impresionantă dărnicie — accepta să o împartă cu toată lumea.

Dar, sfătos şi amical în forma în care a fost rostit în incinta Fundaţiei, unde Suveranul s'a adresat vechilor Săi camarazi de sport spunându-le pe nume, ca înainte cu 25 de ani.

Unde, fiind invitaţi numai cei strict îndrituiţi să asiste, domnea o atmosferă caldă de intimitate şi camaraderie sportivă, camaraderie creată de însăşi atitudinea şi cuvintele Regale.

A muncit, desigur, pentru această victorie, multă lume.

Pe câmpurile de sport, un pumn de iluminaţi au stat în vânt şi în ploaie să facă rod unui grăunte în care acum un pătrar de veac nu credeau decât câţiva.

Mai multe nume au rămas săpate pe stema victoriei.

Deasupra tuturora însă — impresionant, măreţ, pilduitor şi luminos — stă numele Regelui nostru. E gestul Său. E grija Sa. Sunt toate faptele Sale, pornite acum un sfert de veac să netezească drum în calea nedesţelenită a sportului, ajunse acum două zile la popasul constatărilor victorioase.

In 25 de ani, sportul a străbătut la noi o cale lungă.

Au contribuit la ascensiunea aceasta spre înălţimile aproape siderale pe cari le-a apropiat, mai multe personalităţi. In capul coloanei însă sârguincios, întotdeauna activ, mereu solicitat şi salvator — rămâne numele Suveranului, pioner activ şi simbol măreţ pentru mişcarea sportivă românească.

Iată dece, fragmentul de mai sus din cuvântarea rostită de M. S. Regele justifică victoria sportului românesc pe care a anunţat-o Suveranul, dar mai ales titlurile de succes pe cari — mărinimos — M. S. Regele a acceptat să le împartă cu toată lumea.

Discursul Suveranului însă mai cuprinde un fragment care se cere subliniat.

Recitiţi-l şi retrăiţi emoţia pe care ne-a provocat-o tuturora la Fundaţie. Care continuă şi acuma să ne stăpânească gândurile.

«Au fost în decursul acestor câţiva ani din urmă, pentru noi, cari am început această mişcare, momente de adâncă mulţumire şi mai presus de toate, momente de adâncă emoţie şi de adâncă reculegere sufletească.

Pentru Mine, două au fost în special aceste momente, care Mi-au arătat totodată că sământa a fost aruncată într'un pământ sănătos şi roditor.

A fost clipa în care România, după ani de zile de eforturi, dela acele prime formaţiuni de joacă, a putut să ajungă să-şi alcătuiască o echipă naţională de football pentru a susţine primul match internaţional. Nu ştiu ce au simţit ceilalţi, dar trebue să mărturisesc că Eu, când ascultam la radio fazele acelui joc, M'au podidit lacrimile şi a trebuit să-Mi spun că în adevăr am învins.

O a doua clipă a fost în toamna acestui an, când pentru prima dată România a putut să organizeze un mare eveniment sportiv internaţional, Balcaniada atletică.»

Discursul Suveranului n'ar trebui să fie fragmentat. Ar trebui citit din nou, în întregime şi pus stindard în fruntea armatei sportive care în 25 de ani de muncă a reuşit să cucerească cetăţi inexpugnabile de dezinteres.

Mărturisirile acestea însă sunt atât de impresionante încât nu ne putem reţine bucuria de a le furniza o nouă şi solemnă subliniere.

Aşa dar, Suveranul nu s'a dedicat unui singur sport. Nu şi-a restrâns pasiunea Sa sportivă la un singur gen de manifestare a aptitudinilor fizice ale tineretului nostru.

S'a vorbit, s'a scris şi a fost remarcată pe teren, afecţiunea Suveranului pentru atletism. Ştim deasemeni despre atenţia pe care a acordat-o rugby-ului.

Şi am trăit personal momentul — pe care l-am consemnat într'o corespondenţă trimisă atunci din Paris — când Principele în exil a venit să încurajeze cu prezenţa Sa, echipa românească de rugby care lupta pentru prestigiul culorilor noastre cu o echipă a Franţei, infinit superioară.

In acelaş timp, s'a lăsat să se înţeleagă că footballul — jocul atât de gustat de masse — n'ar reuşi să cucerească augusta-I adeziune.

Şi iată că o declaraţie a M. S. Regelui — o declaraţie caldă, impresionantă, emoţionantă prin emoţiunea pe care afirmă că a resimţit-o ascultând la Radio ca oricare dintre supuşii Săi fazele unui match de football — vine să spulbere legenda ce începuse să prindă chiag, acreditată de răuvoitorii acestui sport.

In afecţiunea M. S. Regelui pentru manifestaţiile sportive, nu există diferenţieri, rezerve şi preferinţe.

Există sportul românesc în întregime.

Există mişcarea sportivă românească, în ansamblu.

Odată mai mult, se poate striga deci, cu sonorităţi pe cari ecoul să le poarte peste tot cuprinsul Ţării:

Trăiască M. S. Regele!

Trăiască Suveranul tuturor sporturilor româneşti!

Ancheta noastră la Braşov

Federaţia de atletism are cuvântul!

Un vast program de activitate al I.A.R.-ului

Natura, jucă[illegible] a făcut şi acest splendid obelisc...

Ne-am ocupat în reportajul de eri de situaţia atletismului braşovean, rămânând să punem astăzi concluziile în această chestiune.

Actualmente la Braşov nu există nici o activitate atletică. Biroul Ligii Ţara Bârsei a demisionat, atleţii — chiar înainte de sfârşitul sezonului — n'au depus nici o activitate.

Această situaţie nu mai poate dăi

(Continuare în pagina 2)

La Braşov, în preajma alegerilor

Biserica Neagră din Braşov. In fund se estompează Tâmpa.

Auzisem că Braşovul e «unul dintre cele mai sportive oraşe ale României» şi multe alte laude la adresa oraşului dela poalele Tâmpei.

Din cauza aceasta, idealul meu din ultimii opt ani şi patru luni era să văd Braşovul. Ei bine, visul acesta mi l-am împlinit recent, când am făcut o vizită la Braşov. Nu era o vizită de agrement. Era un fel de «anchetă», cum se spune, în vederea sezonului de iarnă, sezon în care localităţile de munte înregistrează o bogată activitate sportivă.

Dar scopul nostru — oricâte mijloace am utilizat — nu l-am putut atinge. Căci, vedeţi dumneavoastră, braşovenii sunt oameni foarte sportivi, au sportul — vorba aia — în carne, în sânge, în unghii, etc., dar până la un punct anumit.

Sportivitatea braşovenilor încetează atunci când sunt... alegeri.

Nostim, dar adevărat.

Intre sport şi alegeri, braşovenii aleg... alegerile.

In condiţiile acestea, e lesne de în-

(Continuarea în pagina 2)

Retrospecţiuni

„Cum am câştigat primul campionat naţional de cross-country organizat în România

Povesteşte Kiki Dumitrescu

Câştigătorul campionatului din 1916

Duminică se aleargă în Capitală cel de al 19-lea campionat naţional de cross-country, alergare care astăzi numără două decenii.

De când a luat fiinţă, constitue după Derbyul Român, cea mai veche competiţiune sportivă din România.

Din galeria învingătorilor, în această dificilă probă în care rezistenţa se îmbină cu tactica, câteva nume s'au impus în decursul celor aproape două zeci de ani.

Dintre alergătorii pe care i-am văzut câştigând — căci am asistat cu excepţia celui din 1916 la toate «Naţionalele» — câţiva alergători mi-au rămas întipăriţi în minte şi anume: Jean Dumitrescu, gloriosul învingător din 1922, Marton, Petrescu şi acum în urmă excelenţii; Manea şi Dinu C[illegible]stea.

Aşi fi nedrept să nu-l citez, în primul rând, pe Kiki Dumitrescu, unul din cele mai talentate produse ale sportului românesc şi care şi astăzi a rămas acelaş pasionat sportiv de acum douăzeci de ani, fiind excelent skieur, desăvârşit înotător, iar acum în urmă un pasionat al canotajului.

Dacă nu l-am citat în primul rând este pentrucă am ţinut să oferim cititorilor posibilitatea de a afla chiar dela cel care în 1916 a câştigat primul campionat, peripeţiile

(Continuare în pag. III-a)

SUS: Kiki Dumitrescu, fost campion naţional de cross.
JOS: P. Valianatos, dela clubul F. C. Bucureşti (1915), câştigătorul a şase campionate de amatori şi interşcolare.

De vorbă cu

CEL MAI RAPID OM DIN LUME...

„Meritul performanţei mele revine celor nouă mecanici ai mei" — a declarat cu o rară modestie faimosul recordman

La volanul acestei maşini, un «Thumderbolt» de 4.700 cai putere, Glarge Eyston (în medalion) a bătut recordul de viteză al orei cu 501 km. 177.

Pilotul englez George Eyston şi-a ajuns ţinta primelor încercări de ameliorare a recordului mondial. Şi anume, excelentul automobilist a depăşit, după cum îşi propusese, viteza de 500 km. pe oră.

Temerarul pilot a făcut, în prealabil, câteva antrenamente şi nu a dat atacul decisiv, decât în momentul când era convins de reuşita tentativei.

502 km. 430 pe oră pe kilometrul cu plecare din mers şi 501 km. 177 pe o millă cu plecare lansată, sunt cele două formidabile isprăvi ale celui mai rapid om terestru.

(Continuare în pagina II-a)

VA JUCA VENUS IN FRANŢA?

Un birou special se ocupă de turneul campionilor

Corespondentul nostru dela Oradea fiind la Paris, a aflat că Venus va juca în Franţa. Am publicat această ştire şi numai în ziua următoare am căutat să obţinem confirmarea Venusului.

Iată cum stau lucrurile.

Venus n'a făcut nici o ofertă în Franţa. Sunt însă două luni de când «negrii» au primit vizita unui funcţionar superior dela societatea Wagons Lits, care a înfiinţa la Paris un birou special pentru organizări sportive. Biroul acesta este quasi-oficial, deoarece este singurul recunoscut de federaţia franceză.

Reprezentantul acestui birou a cerut negrilor să-i încredinţeze interesele pentru Occident.

Dată fiind forma oficială, conducerea Venusului a acordat acestui birou reprezentarea intereselor.

E foarte uşor posibil ca acest birou să fi întreprins demersuri în Franţa, pentru un turneu de iarnă al negrilor şi să nu fi comunicat rezultatele la cari a ajuns. Iată de ce la Paris se ştie de turneul Venusului şi la Bucureşti nu s'a aflat decât din coloanele noastre.

*

Cerând relaţii d-lui Eladescu asupra turneului, d-sa, pe lângă informaţiile de mai sus, a ţinut să adauge: «nu pot face nici o declaraţie categorică asupra turneului, pentrucă nu am primit nici o informaţie dela Paris. Este însă de aşteptat ca încercările unui birou serios ca cel încredinţat de noi să obţină unele angajamente. Inainte de a le accepta conducerea clubului nostru va examina problema cu toată seriozitatea. Noi intenţionam ca imediat după turneul dela Budapesta să dăm un concediu de o lună jucătorilor, deoarece în luna Februarie dorim să reluăm antrenamentele».